

Hart de minnaar

meulenhoff.nl

Lily King

Hart de minnaar

Roman

Vertaald door Inge Kok

MEULENHOF

ISBN 978-90-896-8405-9
ISBN 978-94-023-2801-1 (e-book)
ISBN 978-90-492-1250-6 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Heart the Lover*

Omslagontwerp: Amanda Hudson, Lucky Tooth Creative, bewerkt door
Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: Eloise King-Clements

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025, Lily King. Published by arrangement with Grove Atlantic, Inc.,
New York, NY, USA.

© 2026 Nederlandse vertaling Inge Kok en Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Tyler, Calla en Eloise,
mijn grote liefdes

I

Je wist dat ik op een dag een boek over je zou schrijven. Je hebt eens gezegd dat ik de hele hitparade behalve jou had opgerakeld.

Ik zal nooit weten hoe jij het zou vertellen.

Voor mij begint het hier. Zo.

De professor houdt twee neonoranje vellen papier op. ‘Ondanks de vulgaire verpakking,’ zegt hij, zwaaiend met een vel papier in elke hand als een vlaggenman op een racecircuit, ‘voel ik me genoodzaakt dit voor te lezen.’

De opdracht luidde om een moderne versie te schrijven van Bacons essay ‘History of Life and Death’. Ik had het schrijven ervan uitgesteld tot het allerlaatste moment. Het enige papier dat we in huis hadden was dit dikke spul dat nog over was van ons halloweenfeestje. En het was niet gemakkelijk geweest om dat cardstock in mijn schrijfmachine te draaien.

De professor leest mijn essay niet zozeer maar voert het op. Hij maakt het veel levendiger en grappiger dan ik dacht dat het was.

Er zitten twee slimme jongens in de groep. Ze zitten samen vooraan en ik zie alleen hun achterhoofd, een met roodbruin haar en de ander met een dikke zwarte staart. De professor vraagt hun zo vaak naar hun mening dat ik ervan uitga dat ze zijn afgestudeerde onderwijsassistenten zijn. Als mijn essay aan me wordt teruggegeven, draaien ze zich allebei om en kijken ze waar het naartoe gaat.

Daarna begint de roodbruine naar achteren te trekken. Drie colleges later gaat hij naast me zitten.

Weldra loopt hij over de campus met me mee naar moderne interieurgeschiedenis, het enige college kunstgeschiedenis dat nog niet vol zat toen ik me inschreef. Bij onze colleges zeventiende-eeuwse literatuur zitten maar ongeveer dertig mensen, maar modern interieur wordt gegeven in een gehoorzaal met gestoffeerde stoelen die steil aflopen naar de professor op zijn podium. Achter hem is een groot scherm waarop foto's langsflieden van Corbusiers chaise longue B 306 en de set bijzettafels van Bauhaus. Tijdens dat college haal ik veel slaap in.

Sam neemt korte, stokkende passen en spreekt ook met horten en stoten, er barst een welbespraakte kleine opmerking uit hem, dan is het een tijd stil. We praten uitsluitend over het college.

'Hij richt zich niet genoeg op Cromwell,' zegt hij, 'en hoe het verzet tegen hem de verbeeldingskracht van die hele generatie schrijvers prikkelde.'

Dat beaamt ik. Ik kan toch niet anders? Ik ben maar een student en hij is een geleerde. Dat is meteen duidelijk. Ik heb nog nooit een geleerde ontmoet die geen professor was. En Sam is niet eens afgestudeerd. Hij is laatstejaars, net als ik.

Later ga ik naar de bibliotheek om te lezen wie Cromwell was, en als we de volgende keer naar modern interieur lopen, maak ik een heel klein grapje over het rompparlement. Sam lacht geluidloos, hijgt meer.

Hij vraagt of ik *The Deer Hunter* heb gezien en ik zeg ja en ik denk dat hij een of andere vergelijking zal maken met

Venitore, de jager, in *The Compleat Angler*. In plaats daarvan vraagt hij of ik de film nog eens wil zien, met hem. Hij wordt vrijdagavond op de campus vertoond.

We treffen elkaar bij de studentenbond. Hij heeft mijn kaartje al gekocht. Er zijn rijen stalen stoeltjes en er is een scherm op een standaard neergezet. We zitten te wachten tot het licht uitgaat. Mijn kamergenote Carson loopt langs met haar vriend Bud, een commando die als hij maar even de kans krijgt vanuit Fort Bragg hierheen rijdt. Ze ruziën terwijl ze drie rijen voor ons over lege stoelen schuiven en vervolgens, zodra ze zitten, kunnen ze niet van elkaar afblijven.

De film begint. Hij is lang en gewelddadig. Ik moet de helft van de tijd naar mijn schoot kijken. Sam zit als een vreemde naast me. Ten slotte zingen ze na de begrafenis van Christopher Walken aan de eettafel 'God Bless America', valt het beeld stil en is het afgelopen. Sam staat op zodra de aftiteling begint te draaien en ik loop achter hem aan het gebouw van de studentenbond uit.

We volgen een campuspad dat niet in de richting gaat van mijn kamer in Pye Street of van de stad, waar ik dacht dat we misschien nog wat zouden gaan drinken. Hij wijst het studentenhuus van zijn eerste jaar aan en ik wijs het mijne aan in het volgende blok. Door de film lijken deze gebouwen, deze vierkante pleinen, deze jaren van ons leven ondraaglijk naïef. Ik wil er iets over zeggen, maar dat doet ook naïef aan. In plaats daarvan begin ik te zeggen dat ik vroeg op moet en vraagt hij of ik zin heb in een biertje.

We lopen naar de bars, maar hij buigt af naar een zijstraat, gaat vervolgens door het hekje van een witte omheining en over een pad van stapstenen naar een voordeur die wordt verlicht door een lamp erboven.

‘Waar zijn we?’

‘Bij mijn huis.’

Ik weet niet of hij het me wilde laten zien omdat hij wist dat het een knaller zou zijn.

Dat is het.

Hij draait de deurknop om – het huis is niet afgesloten – en houdt de deur voor me open. Ik stap een halletje in met links een steile trap. Rechts staat een tafeltje met een lamp en een schrijfblok waar een pen op ligt. Door een open deur zie ik een woonkamer die marineblauw is geschilderd, met een gestreepte bank en een wand vol boeken.

Ik maak een opmerking over het aantal boeken.

‘Dat is alleen het overschot,’ zegt hij. Ik volg hem door de woonkamer naar een grote studeerkamer uit een oude film: vier wanden met boeken van de vloer tot het plafond, een groot bureau op zware poten en een leren stoel voor de haard.

‘Rook je hier ’s avonds je pijp?’

Met een glimlachje trekt hij de bovenste la van de tafel naast de leren stoel open om vier oude pijpen te onthullen, die keurig op een houten rekje liggen genesteld.

Ik lach en hij hijgt.

‘Van wie is dit huis?’

‘Van dr. Gastrell. Heb je hem ooit gehad voor Chaucer? Of voor zijn werkgroep over Milton?’

Ik schud mijn hoofd. Ik heb eerder van Gastrell gehoord. ‘Gastrisch’ wordt hij genoemd. Blijf bij hem weg, heb ik gehoord, hij is berucht streng. Kunnen bachelorstudenten eigenlijk wel werkgroepen volgen?

‘Hij is met sabbatsverlof, doet onderzoek aan Merton.’ Hij ziet mijn gebrek aan herkenning. ‘In Oxford. Hij vroeg of wij een jaar op zijn huis wilden passen.’

‘Wij?’

‘Yash en ik.’

‘Yash?’

Er is zoveel waarvan hij verwacht dat ik het weet.

Daarna weten we geen van beiden goed wat we moeten zeggen. Sam doet de la met pijpen dicht en ik vraag waar de wc is. Hij wijst naar een schuin aflopende deur onder de trap. Ik moet niet echt. Ik wil gewoon even alleen zijn. De toiletpot is diep en het kleine beetje dat ik plas valt kletterend in het water, dus houd ik ermee op. De spiegel boven de wasbak is ovaal en hangt hoog aan de muur. Als ik op mijn tenen sta kan ik om de beurt mijn halve voorhoofd zien, het ene of het andere oog.

De gang is verlaten, de deur naar de straat een paar stappen bij me vandaan. Ik kan in tien minuten terug zijn in mijn kamer in Pye Street. Maar Carson en Bud zullen daar zijn, er op een of andere manier hard tegenaan gaan. Er gaat een koelkast open en ik ga op het geluid af.

We gaan met ons flesje bier op de gestreepte bank in de marineblauwe kamer zitten. De kussens zijn stijf en wij zijn stijf en hij is geen jongen die bang is voor lange stiltes. We pulken aan ons etiket en zeggen af en toe wat. Hij vraagt of

ik dit weekend veel te doen heb en ik zeg dat ik een kort verhaal moet schrijven.

‘Waarom?’

‘Voor mijn vak fictie.’

Hij knikt langzaam, vervuld van een gedachte die hij voor zich verkiest te houden. ‘Waar ga je over schrijven?’

Ik kijk de kamer rond. ‘Vanavond, waarschijnlijk.’

Hij kijkt geschrokken. Dan hijgt hij. ‘Dat is een goeie.’

De voordeur gaat open en slaat tegen de muur.

‘Kutter de kut,’ zegt een stem in de gang. De deur slaat trillend dicht. ‘Ik doe hem op slot voor het geval ze me is gevolgd.’ Een lachsalvo. ‘Ben je hier? Hoe was de *daisy*?’ Hij beent de kamer in, de andere jongen van ons college. Yash. ‘O, jeetje. Daar zit ze vlak voor ons.’

Zijn haar zit niet meer in een staart, is dik en zwart, hangt even over zijn schouders. Hij doet zijn uiterste best om op te houden met lachen.

‘De *dáisy*?’ zeg ik.

‘Date, daisy,’ zegt hij. ‘We noemen al onze dates daisy. En mijn daisy van vanavond was een deceptie in het kwadraat.’ Hij lacht van oor tot oor en komt dichterbij. Ik werp een blik op Sam, ben bang dat hij hem eruit zal gooien, maar er ligt op zijn gezicht een flauwe grijns die ik nog niet heb gezien. Hij is even opgelucht als ik dat we nu met ons drieën zijn.

‘Wat is er gebeurd?’ zegt hij.

‘Nou, ik ga haar ophalen bij Kappa, onze fameuze studentenvereniging,’ zegt Yash, die voor de salontafel staat met zijn gezicht naar ons toe. Sam en ik leunen tegelijk naar

achteren, alsof we een televisie hebben aangezet. ‘Je moet je inschrijven en bloed geven en een kuisheidsgelofte afleggen en dan moet je met alle andere zielenpoten twintig minuten wachten in een kutsaloon met ónderleggers op alle tafels. God, die Ian was er, die de laatste woorden van Victor Hugo citeerde.’

Sam grinnikt. ‘Ik zie zwart licht.’

‘Ik zag bij Kappa beslist zwart licht. Het is eng in die kamer, en er hangt ook een raar luchtje, alsof ik een vleugje van mijn moeders vingers ruik, van alle dingen waar ze die dag haar vingers in heeft gestoken.’ Hij kijkt me aan en priemt een vinger een paar keer in de lucht. ‘Mijn moeder zit overal aan,’ zegt hij. ‘Ten slotte horen we voetstappen op de trap en komen al die meiden samen naar beneden en ze zien er min of meer hetzelfde uit en inmiddels herinnert niemand van ons zich meer wie we mee uitnemen omdat we de hele avond als baby’s in de box hebben gezeten. Maar goed, iemand identificeert me van de line-up en we maken dat we daar weggelopen. Ik neem haar mee naar Pip’s, we praten over haar vader, die een zeldzame afschuwelijke ziekte heeft, en haar broer, die zo te horen een echte klootzak is, en ik bestel iets wat kastanjebruine smurrie op een vieze spons had moeten heten en breng haar terug naar Kappa. Ze wilde me daar iets laten zién in die babybox, die nu verlaten en heel schemerig verlicht is, en ik moet kijken naar een of ander godsgruwelijk Confederatie-musket aan de muur, dat, zoals ze onthult, van haar ópa is geweest, en ik ga snel op de deur af, maar haar benen zijn ineens drie meter lang en zij is er het eerst en drukt me tegen een stel kle-

dinghaken en tilt haar kaak uit de scharnieren als een slang. Het was angstaanjagend. Ik probeer te ontsnappen en weet de hordeur tussen ons in te krijgen' – hij houdt de denkbeeldige deur als een schild op – 'en zeg beleefd goedenavond en zet het op een lopen.'

Sam lacht zo hard dat hij geluid maakt.

Yash snuift en verontschuldigt zich en veegt zijn ogen af. Hij gaat rechtop staan en wriemelt met zijn vingers naar ons. 'Ik hoop dat dit wat beter gaat.'

'Het is een beetje vreemd,' zeg ik, en ze lachen allebei.

'Dat wordt wel beter. Sam is een smaak waaraan je moet wennen,' zegt hij. '*Bonne nuit.*' En hij kloost de trap op.

Sam staat op en sluit beide deuren naar de woonkamer. Als hij weer op de bank gaat zitten is hij dichterbij.

'De daisy? Zeg me alsjeblieft dat het niet verwijst naar Daisy Buchanan.'

'Op een goede manier,' zegt hij, en hij kust me.

Op maandag loopt Sam met me mee naar modern interieur en als ik vijftig minuten later weer naar buiten kom, staat hij te wachten.

'Wil je komen lunchen?'

We eten boterhammen met kalkoen en vrijen weer op de bank. Hij heeft geen haast. We zoenen en zoenen tot ik naar logica moet.

Ik loop een beetje licht in mijn hoofd over de campus. Ik moet telkens weer lachen, het idee dat we op een maandag op klaarlichte dag vrijen op de bank van dr. Gastrisch. Alle vreemdheid loste op toen we zoenden. Hij zei kleine ding-

tjes en ik zei kleine dingetjes en we maakten elkaar op die gestreepte bank aan het lachen.

Wist hij hoe weinig ervaring ik had? Slechts één vriendje tot nu toe, Jay, een jaar geleden. We leerden elkaar in de herfst kennen en ik nam hem in de voorjaarsvakantie mee naar huis en in mijn moeders keuken was ik niet meer verliefd op hem. Dat vertelde ik hem in het vliegtuig terug naar de universiteit, een vreselijke plek om het uit te maken. Hij huilde en ging tekeer, maar wilde niet opstaan om naar de wc te gaan en tot zichzelf te komen. Het gesprek begon heel rustig met zijn opmerking, die hij vaak tegen me maakte, dat ik mijn gevoelens opkropte tot ze eruit kwamen als uit een brandslang, dat we elkaar beter zouden kunnen bereiken als ik me niet zo inhield. Maar toen hij van lieverlee begon te beseffen dat hij me niet van mijn besluit kon afbrengen, werden zijn verwijten harder. Hij had onze vluchten betaald. Hij had met zijn vrienden naar Key West kunnen gaan in plaats van naar een lúllig stadje in Massachusétts. Zijn moeder dacht dat ik lésbisch was. 'Ik heb je alles over seks geleerd wat ik weet,' brulde hij door het gangpad naar de cockpit, waar toen nog geen deur voor zat. Dat was waar. Dat had hij gedaan. Ik was maagd geweest en hij was een leuke en liefdevolle gids. Destijds had ik niets gehad waarmee ik hem of onze seks kon vergelijken, maar inmiddels weet ik dat hij bijzonder ongeremd was en die houding aan me had doorgegeven. Het stond hem niet aan dat ik dat nu aan iemand anders zou doorgeven. Hij raakte erg geobsedeerd door dat feit. Het was de langste vlucht van mijn leven en ik was dankbaar toen de wielen de landingsbaan raakten en mijn vrijheid in

zicht was. Na Jay had ik gevrijd met de barkeeper van het restaurant waar ik werkte, met een jongen op de barbecue voor laatstejaars aan het begin van het semester, en als laatste met een vriend van Carson die zich voor ons halloweenfeestje ook had verkleed als Cyndi Lauper.

Sam vraagt of ik vrijdagavond kom eten. Ik stel me voor dat we alleen in huis zullen zijn, met dr. Gastrells brandende kandelaars in de eetkamer. Bij de deur geef ik hem een fles wijn.

Sam kijkt naar het etiket en steekt zijn arm uit om me voor te laten gaan naar de woonkamer.

‘Vanavond combineren we een riesling uit 1987 met de pepperoni,’ zegt hij achter me tegen Yash en een jongen die ik niet ken op de bank. Die jongen heeft een dichte wirwar van vijftien centimeter lange rode krullen op zijn hoofd. Hij heeft korte benen en zijn grote sportschoenen liggen naar buiten gedraaid op dr. Gastrells geweven salontafel. Naast de sportschoenen staan vier pizzadozen. Yash gaat wat wijnglazen halen.

De rode jongen wijst naar me. ‘Eerste jaar. Kennismaking. Je was samen met Dale Greensmith.’

‘Dit is Ivan,’ zegt Sam.

Ivan doet zijn ogen dicht. ‘Rode jurk. Zwarte knopen.’

‘Jeetje, je bent gewoon eng.’

‘Ik heb gelijk, hè?’

‘Met de jurk. Die jongen herinner ik me niet.’

Ze lachen alsof ik lieg, alsof je je nooit een jurk beter zou kunnen herinneren dan een jongen.

‘*In riesling veritas,*’ zegt Yash, die de wijn in onmogelijk dunne klokvormige glaasjes schenkt. ‘Voor het eind van de avond komen we nog wel bij de waarheid over die beste Dale Greensmith.’

Sam en ik zitten in de leunstoelen tegenover Yash en Ivan. De wijn is zoet en vies, maar ik vind het heerlijk om het tere glaasje in mijn vingers te hebben.

Ivan is ook iemand met hoofdvak Engels die ik nog nooit ben tegengekomen. ‘Vertel me alles, maar dan ook alles, wat in je hoofd opkomt wanneer je denkt aan James Joyce,’ zegt hij.

Gelukkig was mijn leraar Engels op de middelbare school een beetje bezeten van Joyce. ‘Stream of consciousness, onomatopeën, epifanieën, ja ik wil ja ik zei Ja, en die zachtjes neervalt, zachtjes neervalt op de levenden en de doden.’

Ivan drukt de muizen van zijn handen in zijn oogkassen en wiegt zijn hoofd heen en weer. “Die zachtjes neervalt door het universum en zachtjes neervalt, als de afdaling naar haar laatste rustplaats, op alle levenden en doden.” Ik ben helemaal in de war,’ jammert hij.

‘Hij schrijft zijn scriptie over *Finnegans Wake,*’ zegt Sam.

Ivan spreidt zijn handen om me met een laatste spoortje hoop aan te kijken. Maar ik heb er nog nooit van gehoord.

‘Schrijf jij een scriptie?’ vraag ik Sam.

‘Dat moet voor het honoursprogramma.’

‘O, juist.’ Het honoursprogramma. Ik heb het gevoel dat ik op een andere universiteit zit, en dat weten ze.

‘Bij wie heb jij gezeten?’ vraagt Ivan.

Uiteraard. Ze vragen niet naar je vakken maar naar je professoren.

Ik span me een beetje in om enkele namen te bedenken. ‘Brody, Iyengar, Doukas.’ Dat waren de enigen die me te binnen schoten.

Geen herkenning.

‘Ze geven creatief schrijven.’

‘De stakkers,’ zegt Ivan. Sam geeft hem een seintje. ‘Ik bedoel gewoon, wat kan er erger zijn dan het hele semester waardeloze verhalen lezen?’

‘Ze zijn niet meer waardeloos. Ik zit bij de gevorderden.’ Je moest 101, 201 en 301 hebben gedaan om bij de gevorderden te komen.

‘O, de gevóorderen,’ zegt Ivan lachend.

‘Ik heb creatief schrijven gedaan in mijn eerste jaar,’ zegt Yash.

‘Nee, niet waar,’ zegt Sam.

‘Wel waar. Bij Iyengar.’ Hij kijkt me aan. ‘Ze vond mijn verhaal vréselijk.’

‘Dat is niet waar,’ zegt Sam.

‘Vréselijk.’

‘Er stonden kleine vinkjes bij en een aardig commentaar.’

‘Twee vinkjes op vijftien bladzijden en het commentaar was bevoogdend.’

‘Dat was het niet.’

“Dit wijst op een belofte voor de toekomst.” Hij trok een gezicht.

‘Het was waarschijnlijk de allereerste opdracht van je le-

ven die je terugkreeg zonder dat onderaan het woord “geniaal” of “briljant” stond,’ zegt Sam.

‘Dat is het niet. Dat is het niet. Maar “belofte voor de toekomst”? Alsof ik jaren later op een dag wellicht de flauwste flakkering van talent zal laten zien?’

‘Dus je hebt het vak daarna nooit meer gekozen?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Hij heeft het toen niet eens gedaan,’ zegt Sam. ‘Hij is er na drie weken mee gestopt.’

‘Geen enkele schrijver die ik bewonder heeft ooit een collega creatief schrijven gehad,’ zegt Yash. ‘Ik denk dat het me wel zal lukken.’

Ivan geeft me een punt pizza op een teer wit bord met een gouden rand en een toefje rozenknoppen in het midden. ‘Waarom hebben we je, afgezien van de avond van de rode jurk, niet eerder gezien?’ vraagt hij me. ‘Waar heb je je schuilgehouden?’

Ik zat niet bij een studentenvereniging en ik ging niet naar studentenfeestjes en ik werkte drie avonden in de week in een restaurant. ‘Dat weet ik niet. In mijn eerste jaar zat ik in het golfteam, dus was ik veel op reis.’ Dat is niet helemaal waar.

‘Zat je in dat verdomde golfteam?’ zegt hij. Onze universiteit heeft een heel goed golfteam, was elf jaar op rij kampioen van de Atlantic Coast Conference.

‘In mijn eerste jaar. Toen ben ik ermee opgehouden.’ Ik ben er de eerste week mee opgehouden.

‘Verdomd. Je was een rekrut.’

‘Iedereen is een rekrut.’ Dacht hij dat het 1920 was? Niemand kon meer zomaar naar binnen lopen.

‘Ze is niet Daisy Buchanan, ze is Jordan Baker,’ zegt Yash, en vervolgens buigt hij een oor naar me toe. ‘Klinkt er geld in je stem?’

‘Nee. Die klinkt naar iemand die haar golfbeurs heeft opgegeven.’

Ik voel dat ze me allemaal meer mogen nu ze mijn naam hebben veranderd in Jordan. Die gebruiken ze veel.

Yash brengt de lege pizzadozen naar de keuken en komt terug met kaarten. ‘Jordan kan beslist hartenjagen.’

Dat kan ik niet, maar ik houd van kaartspelletjes en leer snel en bij het tweede potje doe ik het onmogelijke.

‘Jordan. Sluwe J. Kijk maar uit, Sammy.’

Sam werpt snel een blik op me, met dat glimlachje boven zijn waaier van kaarten.

‘Goed,’ zegt Sam als we zes potjes hebben gespeeld, terwijl hij alle kaarten verzamelt en ze niet meer uitdeelt.

‘Tijd om haar je etsen te laten zien?’ zegt Ivan. ‘Er hangen echt etsen in zijn kamer. Ik zweer het.’

‘Wil je komen kijken?’ Sam bloost en vraagt het me ook met zijn ogen.

Yash is in de keuken de afwasmachine aan het laden.

Ik knik.

In de gang pakt hij mijn hand en ik volg hem de smalle, steile trap op. Bovenaan is een bocht en daarna volgen nog twee treden. Sam tast naar de schakelaar in de muur. Na een vertraging gaat er een oude muurlamp branden, flauw. Hij leidt me naar de slaapkamer aan de voorkant. Hij doet het